

2019. január 27.

Mandabokor

Laikus istentisztelet

„Amikor Jézus Kapernaumba érkezett, odament hozzá egy százados, és kérte: „Uram, a szolgám bénán fekszik otthon, és szörnyű kínjai vannak.” Jézus így szólt hozzá: „Elmegyek, és meggyógyítom.” De a százados ezt felelte rá: „Uram, nem vagyok méltó arra, hogy hajlékomba jöjj, hanem csak egy szót szólj, és meggyógyul a szolgám. Mert én is hatalom alatt álló ember vagyok, és nekem is vannak alárendelt katonáim. Mondom az egyiknek: Menj el! – és elmegy, a másiknak: Jöjj ide! – és idejön, vagy szólok a szolgámnak: tedd meg ezt! – és megteszi.” Amikor Jézus ezt hallotta, elcsodálkozott, és így szólt kísérőihez: „Bizony, mondom néktek, senkiben sem találtam ilyen nagy hitet Izráelben. De mondom néktek, hogy sokan eljönnek napkeletről és napnyugatról, és asztalhoz telepednek Ábrahámmal, Izsákkal és Jákóbbal a mennyek országában, akik pedig Isten országa fiainak tartják magukat, kivettetnek a külső sötétségre, ott lesz majd sírás és fogcsikorgatás.” A századosnak pedig ezt mondta Jézus:

„Menj el, és legyen a te hited szerint.” És meggyógyult a szolga még abban az órában. Mt 8,5-13

Talán sokan jól ismeritek ezt a történetet a Kapernaumi százados szolgájának a meggyógyításáról, most mégis ezen az istentiszteleten vizsgáljuk meg együtt kicsit jobban. Ha címet kéne adnom ennek a résznek, akkor valami olyat tudnék neki adni, mint például a végtelen hit, vagy a méltatlan, de mégis megkapott kegyelem.

Már ahogy kezdődik ez a rész, számomra már az olyan sokat mondó. Amikor Jézus Kapernaumba érkezett...

Olyan sokszor szerepel ez a Bibliában, hogy Jézus valahova érkezett. Jézus a földi élete során mindig mozgásban volt, ha lehet így mondani. Sosem ült tétlenül és várta hogy majd aki odajön hozzá azzal csodát tesz, hanem Ő ment és hirdette a Mindenható Istent, szavakkal, tetteikkel, csodáival. Fontos volt számára hogy mindenkihez eljusson az evangélium, az örömhír, a mi megváltásunk és üdvösségünk Őbenne. Így ment Jézus Kapernaumba is ahol találkozott a századossal. Máté úgy írja le, hogy a százados ment oda Jézushoz, míg a Lukács evangéliumában úgy szerepel, hogy a százados közvetítőket küld

Jézushoz az Ő nevében. Mind a két esetben egy kéréssel fordul a százados Jézushoz, gyógyítsa meg az Ő beteg szolgáját, aki otthon kínok között fekszik bénán. Ez a százados egy igazi vezető volt, akinek fontosak voltak az alárendelt katonái és szolgálói, aki nem leuralta és diktátoroskodott az alá rendelt emberek fölött, hanem vezette és tanácsolta őket. Fontos volt számára hogy az alárendelt emberek hűségét és engedelmességét a figyelmével és gondviselésével jutalmazza. Ahogy a későbbiekben is írja az ige, ha kért valamit a katonáitól akkor azt készségesen teljesítették neki és ezt ő a szeretetével viszonzta. A hatalmat Ő is kapta, ahogy mondja is a későbbiekben Jézusnak, hogy „**én is hatalom alatt álló személy vagyok**”, de nem élt vissza a hatalmával, hanem helyesen használta azt. Tehát egy nagy méltóságban álló személy volt. De, amit érdemes tudni a római katonákról, hogy abban az időben a római nép pogány volt, akik lenézték és megvetették a zsidókat. Ez a százados mégis hall a zsidók Jézusáról és odamegy hozzá, Tőle remélve segítséget az Ő szolgájának a gyógyulásához. Jézus válasza az Ő kérésére egyből a segítségnyújtás volt. „**Elmegyek és meggyógyítom.**” Jézus nem küldte el ezt a katonát, mondván, hogy pogány létére miért jön hozzá, miért nem megy inkább a

bálványisteneikhez? Ő készségesen a rendelkezésére áll és segítő kezét számára is ugyanúgy kinyújtja.

Jézus nem mondja azt, hogy hozzátok ide nekem azt a beteg szolgát és meggyógyítom, hanem elmegy, pontosabban elmenne hozzá és meggyógyítaná. Jézus ma ugyanígy kínálja fel nekünk is az Ő segítségét. Ugyanígy közeledik ma is hozzánk, ha mi kérjük Őt. Ő látja a mi gyengeségünket és sokszor a magatehetetlenségünket. Látja, hogy a bűn sokszor megbénít bennünket és képtelenek vagyunk a kínok között bármit is tenni, hogy a harcok és a próbák terhe alatt ott vagyunk összeroskadva és már csak egy reményünk van, Ő maga. Imádságban akkor is mehetünk Hozzá és Ő meghallgat Bennünket. Az egyik, amit tanulhatunk ettől a századostól az a közbenjárás. Sokszor úgy elélünk egymás mellett, hogy észre sem vesszük a körülöttünk élő emberek segélykiáltását. Ez a százados figyelmes volt, és észrevette azt, hogy mikor kell tenni. Legyünk mi is érzékenyebbek egymás felé és lássuk meg azt, hogy mikor kevés már egy egy szó, és mikor kell tenni és menni Jézushoz, mindent magunk mögött hagyva. Járjunk közben imádságainkban egymásért és ne fáradjunk meg a közös teherviselésben. Hiszen

az ige is azt írja, hogy **„egymás terhét hordozzátok és így töltsétek be a Krisztust”**.

Ennek a századosnak fájt így látnia a szolgáját és tenni akart azért, hogy jobban legyen. Fájjon nekünk is az, hogy ha látjuk a szeretteinket, vagy a körülöttünk lévő embereket a bűn terhe alatt megbénulva kínlódní. Tegyük azért, hogy az igazi szabadulás és gyógyulás útjára vezessük Őket és ne menjünk el mellettük tétlenül. Legyünk jó eszközök Jézus kezében!

De haladjunk tovább az igében és nézzük meg, hogy a százados mit válaszol Jézusnak a segítségnyújtására. **„De a százados ezt felelte rá: „Uram, nem vagyok méltó arra, hogy hajlékomba jöjj, hanem csak egy szót szólj, és meggyógyul a szolgám.”**

Miután Jézus felajánlja hogy elmegy a századoshoz és meggyógyítja a beteg szolgát, a százados ezt visszautasítja. Miért? Azt mondja, nem vagyok rá méltó.

A százados pogány ember léte tudta azt, hogy Jézus Isten hatalmában álló ember. Helyesen látta azt is, hogy Ő egy pogány bűnökkel teli ember és Jézusnak a tökéletes tisztasága és az Ő bűnös léte nem férnek meg egymás mellett egy helyen. A századosnak volt annyi önértékelése, hogy Jézus tiszta tükrében látta az Ő hiányosságait és bűnös voltát. Nem mentegette magát,

hogy ugyan Ő még nem találkozott Jézussal, hogyan is lehetne Ő hívő ember, hanem tisztán felismerte azt, hogy milyen. Olyan sokszor mondjuk mi magunkra meg másokra is, ha bevallanak nekünk egy-egy bűnt, hogy hát gyarló az ember.

Tudjuk mi is magunkról, hogy gyarló bűnös emberek vagyunk, vagy ha valaki még nem tudná vagy nem ismerte volna még el akkor most én mondom el neki, hogy mindenki bűnösen érkezik meg erre a földi életre, és mindenki követ el bűnöket élete során. Gyarló emberek vagyunk, mégis sokszor mennyire meg tudunk sértődni azon, ha Jézus, vagy egy hívő testvérünk, vagy legyen az akár egy hitetlen ember rámutat egy hiányosságunkra vagy bűnünkre. A százados nem ezt tette, nem sértődött meg azon, amit látott Jézus tükrében magáról, hanem Ő alázatosan csak annyit mondott nem vagyok méltó, hogy hajlékomba jöjj. Lukács evangéliumában azt olvassuk a 7. részben a 3. versből: **„Amint hallott Jézusról, elküldte hozzá a zsidók véneit, és kérte: jöjjön el, és mentse meg a szolgáját. Amikor odaértek Jézushoz, sürgetve kérték: „Méltó arra, hogy megtegyed ezt neki, mert szereti népünket, ő építtette a zsinagógát is nekünk.” Jézus erre elindult velük. Amikor pedig már nem volt messze a háztól, a százados eléje küldte barátait, és ezt**

üzente neki: „Uram, ne fáradj, mert nem vagyok méltó arra, hogy a hajlékomba jöjj. A zsidók vénei azzal az indokkal kérték sürgetve Jézust, hogy gyógyítsa meg a szolgát, mondván, hogy ez a százados szereti a népet és még a zsinagógát is Ő építtette nekik. Ezekkel a tetteivel Ők úgy látták, hogy ez a százados méltó arra, hogy Jézus egyből ugorjon az Ő kérésére.

Micsoda ellentmondás, a nép és a zsidó vének úgy látták, hogy méltó rá, de ahogy Jézus közeledik a házhoz a százados újból üzent Jézusnak, hogy ne fáradjon miatta és ne jöjjön az Ő hajlékába mert Ő nem méltó rá, hogy Jézus odajöjjön. A nép szerint méltó, a százados szerint nem méltó. Miért? Azért mert amíg a nép a külsőségeket nézte, addig Jézus a szív szándékát nézte és ezt tudta a százados is. Biztosan szerette az Ő népét és sok mindent megtett értük, de a szíve szándéka mégis bűnös volt. Milyen sokszor teszünk mi is jó dolgokat másokkal, de a kérdés az hogy mindig Istentől indítatva szeretettel tesszük ezt? Hitetlen emberek is olyan megszegyenítő módon tudnak sokszor adakozni és segíteni a rászorulókon. Olyan készségesen tudják felajánlani azt, hogy miben segíthetek? De aztán a segítségnyújtásért várják a dicshimnuszokat, a vállveregetést, és nem tiszta szívből önzetlenül segítenek egymásnak. Milyen

sokszor vélem magamon is felfedezni azt, hogy sokszor tényleg szívesen teszek meg dolgokat és segítek másoknak, de aztán valahol a szívem mélyén mégis csak várom a viszonzást, a hálálkodás a dicséretet. Kérem Istent, hogy tanítson meg engem már itt a földön arra, hogy az egyetlen „dicséretet”, ha lehet így mondani, csak Tőle várjam majd odaát, hogy „jólvan jó és hű szolgám, kevesen voltál hű, sokra bízlak ezután”. Te hogy vagy testvérem a jó cselekedetekkel, a jó tettekkel? Hogy állsz a ’ma is megvolt a napi jó cselekedetemmel’? Számolod, fejben tartod? Tudsz úgy segíteni másokon vagy tenni másokért, hogy nem vársz semmit cserébe? Isten látja a mi szívünk szándékát, és megvizsgálja azt. Bár az adakozásra mondja azt az ige, hogy **„ne tudja a bal kezed, mit tesz a jobb”**, de akár a jó tettekre is mondhatná, hogy ne tudja a te bal kezed mit tesz a jobb. Kérjük Isten segítségét abban, hogy tudjuk egymást úgy szeretni és egymást úgy segíteni, hogy ne várjunk viszonzásul semmit. Ne tartsuk számon azt, hogy bezzeg én mit meg nem tettem a másokért, hanem elengedve hiú dicsvágyunkat, tudjunk alázatosan, csendben jót tenni a másokért.

Lehet kívülről mutatni, hogy mi milyen segítőkészek és jó szívűek vagyunk, de Isten látja a rejtett szándékot. Nem mondom

azt, hogy mindegyik rossz, de biztosan akad a cselekedeteink között olyan, ami nem tiszta szívből van. Méltónak találjuk magunkat, meg talán méltónak látnak mások is a sok dicséretre meg viszonzásra, de Jézus tükrében nézve magunkat be kell, hogy lássuk, nem vagyunk rá méltók. Így volt ezzel a százados is, ha csak ebben az egy bűnében, mert biztosan volt más is amit később látott meg, de meglátta azt, hogy nem méltó arra, hogy Jézus odamenjen hozzá. Ezért mondja azt: **„hanem csak egy szót szólj, és meggyógyul a szolgám”**. Tudja és hiszi azt, hogy Jézusnak egy szó is elég. Nem kell odamennie, nem kell megfognia a szolgája kezét, nem kell semmit tennie, csak, ahol most van ott szóljon egy szót és az úgy lesz. Ahogy írja is tovább az ige és ahogy mondja a százados:

‘Mert én is hatalom alatt álló ember vagyok, és nekem is vannak alárendelt katonáim. Mondom az egyiknek: Menj el! – és elmegy, a másiknak: Jöjj ide! – és idejön, vagy szólok a szolgámnak: tedd meg ezt! – és megteszi.’

Tudja és ismeri Jézust annyira, hogy tudja Róla azt, hogy a Mindenható Isten Fia Ő, hogy annak a Mindenható Istennek a hatalma alatt van, aki egy szavával teremtette ezt az egész Földet és mindent, ami körbe vesz bennünket. Tudja azt, hogy ha Jézus

egy szót szól, akkor az úgy lesz. Hiszen ő csak egy hatalom alatt álló ember, mégis, ha szól és kér valamit a szolgáitól vagy az alárendelt katonáitól akkor megteszik azt, és ha neki megteszik, akkor Jézusnak, hogy ne tenné meg az Atya ha kérünk tőle valamit az Ő nevében. Micsoda Hit! Még maga Jézus is elcsodálkozik ezen a hiten. Tudsz e testvérem te is így hinni vagy tudok e én így hinni? Hisszük e azt, hogy Istennél semmi sem lehetetlen, hogy neki elég csak egy szót szólnia. Elég csak egy szó és meggyógyulunk egy betegségből, elég csak egy szó és megszűnnek az anyagi nehézségeink, elég csak egy szó és megtérésre hívja a hitetlen szeretteinket, nála elég csak egy szó. De had tegyen fel fordítva is a kérdést, neked drága Testvérem. Elég csak egy szó? Elég egy szava Istennek vagy várod a nagy bummot, a nagy csodát? Elég csak egy halk szava Istennek az életedre nézve, vagy várod, hogy nagy dirr-durral véghez vigye tervét a te életedben? És elég csak egy szava Istennek ahhoz, hogy te menny és megtedd azt, amit kér tőled?

Hányszor mondta már neked az Úr, hogy ne aggódj...és te mégis aggódsz. Hányszor mondta, hogy ne félj...és te mégis félsz! Hányszor mondta már, hogy csak higgy és bízz Benne...és te mégsem tudsz hinni, nem tudsz bízni Benne, hanem keresed az

emberi megoldásokat. Jó lenne elgondolkodnunk ma azon, hogy mit ér egy egy szó. Akár egy rossz szó, akár egy jó szó, vagy egy segítségre hívó szó, vagy útmutatásra intő szó.

Tegyük meg készségesen azt, amit Isten kér tőlünk. A héten olvastam egy számomra nagyon elgondolkodtató kis szösszenetet, had osszam meg veletek is. Elgondolkodtató, hogy egy eszköz a megfelelő embernél milyen hasznos és értékes lehet, mi is ilyen eszközök lehetünk Isten kezében, ha jó helyen vagyunk és úgy élünk ahogy Ő kéri tőlünk.

Attól függ...

Egy kosárlabda az én kezemben kb. 19 dollárt ér.

Egy kosárlabda Michael Jordan kezében Kb. 19 milliót.

Egy teniszütő az én kezemben nem ér semmit.

Ha a teniszütőt Gabriella Sabatini fogja, akkor megnyeri a világbajnokságát.

Egy bot az én kezemben arra jó, hogy elkergessem a kutyákat.

Egy bot Mózes kezében kettéválasztja a hatalmas tengert.

Egy parittyá az én kezemben: gyermekjáték.

Egy parittyá az ifjú Dávid kezében Hatalmas fegyver.

Két hal és öt kenyér az én kezemben egy halas szendvics a tízóráim.

Két hal és öt kenyér Jézus kezében: jóllakat ezreket.

Szögekkel a kezemben elkészíthetek egy madáretetőt.

A szögek Jézus kezében, megváltást hoznak az egész világnak.

Attól függ, kinek a kezében van.

Tedd le törődöttségeidet, félelmeidet, aggodalmaidat, reményeidet, álmaidat, családotod és kapcsolataidat az Isten kezébe, hiszen tudod:

Attól függ, kinek a kezében van.

Jól látta ezt a százados is, és jól látjuk mi is ha úgy gondoljuk, hogy Isten kezében, ami meggyógyulhat, az egy szóra meggyógyul, ami megváltozhat, az egy szóra megváltozik, ami összetörhet az összetörik, és ami újjá lehet, az egy szóra újjá lesz. Erre mondta azt Jézus a századosnak, hogy **„menj el és legyen a te hited szerint”**. És mi lett az ő hite szerint? **„és meggyógyult a szolgálóm még abban az órában.”**

Drága Testvérem, a te hited szerint mi történik? Egyáltalán történik valami? Tapasztalsz meg olyan csodákat, mint ez a százados, hogy elég csak egy szó? Vagy csak tesszük a napi jó cselekedeteket és nem történik semmi, nincs változás, nincs hittel való kérés, nincs csoda. Merjünk mi is ilyen hittel járulni Isten elé, hogy bár nem vagyunk méltóak arra, amit értünk tett és tesz, de Jézus által ő méltónak talál bennünket arra, hogy kegyelmével meggazdagítson. Hidd el te is azt, amit ez a százados is hitt, hogy elég csak egy szó és Istennél semmi sem lehetetlen. A zsidókhöz írott levél 4 rész 16. versében olvashatjuk: **„Járuljunk tehát bizalommal a kegyelem trónusához, hogy irgalmat nyerjünk, és kegyelmet találjunk, amikor segítségre van szükségünk.”**

A kegyelem trónusán Jézus ül, és ha mi bizalommal hozzá megyünk a szükség idején segítségért, akkor Ő biztosan nem fog visszautasítani bennünket, hanem kegyelmesen mellénk áll. Ő szeret bennünket, hiszen akkor nem küldte volna el Jézust értünk, hogy nekünk örök életet szerezzen általa. Hidd el te is, elég csak egy szó Jézusnak!

Ámen